

Arrest

nr. 274 747 van 29 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDENBERGHE *loco* advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 7 februari 2020, diende op 27 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Haar echtgenoot, de heer E.E.G., reisde samen met haar en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in (RvV X).

1.2. Op 13 januari 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 14 januari 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 27/02/2020
Overdracht CGVS: 11/02/2021*

U antwoordde op 16 november 2021 op een Vraag tot inlichtingen van het Commissariaat-generaal.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Masjed Soleiman (Khuzestan, Iran) en heeft u de Iraanse nationaliteit. U bent gehuwd met E. G. E. (O.V. (...)) sinds 1352 (Iraanse kalender, komt overeen met 1973/1974) en samen hebben jullie vijf kinderen: E.P., E.G.P., E.G.N., E.G.K, en N. U woonde de laatste vijftien jaar in Foulad Shahr (Isfahan, Iran). In 2010 diende uw dochter P. een verzoek tot internationale bescherming in België in. Zij ontving in 2014 een weigeringsbeslissing. Uw dochter N. en uw zoon K. dienden in 2017 een verzoek tot internationale bescherming in België in. Zij verkregen in 2018 het vluchtelingstatuut. Uw dochter P. diende in 2018 een verzoek tot internationale bescherming in België in. Zij verkreeg in 2019 het vluchtelingenstatuut. Voor uw vertrek uit Iran verbleef u zo'n twee maanden bij uw zus S. in Chohakhor (Iran). Daar vertelde uw echtgenoot dat hij problemen had gekregen omwille van de problemen van jullie dochter P. U verliet op 18/11/1398 (07/02/2020) legaal met uw eigen paspoort Iran. U vloog via Italië naar België waar vier van jullie kinderen verblijven. Uw dochter N. woont nog in Iran. Op 27 februari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Omwille van uw gezondheid vertelt uw echtgenoot u niet alle details waarom jullie Iran hebben verlaten. U weet wel dat jullie in Iran in de problemen zijn gekomen door de bekering van jullie dochter P. Uw echtgenoot had tijdens haar studies en loopbaan als leerkracht enkele keren garant gestaan voor haar, waardoor hij ook in de problemen kwam en dit probleem zal niet opgelost zijn als jullie terugkeren naar Iran. U vreest bij een terugkeer naar Iran dan ook dat uw leven in gevaar zal zijn omwille van de bekering van P., waar een doodstraf opstaat en ook omdat het leven van uw echtgenoot in Iran in gevaar is. Omwille van de bekering van uw kinderen, bent ook u geïnteresseerd in andere religies.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u een kopie van uw paspoort neer. Uw advocaat stuurde per e-mail, d.d. 14 oktober 2021, een medisch attest door van uw reumatoloog waaruit blijkt dat u seropositieve, erosieve reumatoïde artritis heeft.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het ingediende medische attest blijkt immers dat u niet in staat bent om een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal te hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een vraag tot inlichtingen gestuurd waarop u schriftelijk kon antwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot E. G. E. (O.V. (...)) in zijn verzoek. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Zo merkte de Dienst Vreemdelingenzaken op dat er rekening diende gehouden te worden met uw gevorderde leeftijd.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u persoonlijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen elementen of omstandigheden aanhaalde die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan onderhavige procedure kunnen bemoeilijken.

Verder blijkt dat u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal in staat was om op zelfstandige en functionele wijze uw relaas uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Iran de doodstraf te krijgen omdat u er problemen kende omwille van de bekering en het vertrek van uw dochter P. U maakte echter niet aannemelijk dat u omwille van de bekering van uw dochter P. problemen kende in Iran.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal merkwaardigheden en incoherenties in uw verklaringen die uw beweerde kortstondige arrestatie omwille van uw dochter P., danig ondermijnen. U verklaarde dat u door de Ettelaat werd meegenomen zo'n drie maanden voor uw komst naar België op 18/11/1398 (07/02/2020) en dat u hierbij ondervraagd werd over uw dochter P. (CGVS, p. 11, 16). Dit is echter opmerkelijk gezien P. Iran al verliet in mehr 1397 (september/oktober 2018) of ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek en reeds voor haar vertrek twee maanden ondergedoken zat (CGVS, 12, 14). Gevraagd waarom men u dan pas zou aanhouden, stelde u dat u reeds eerder opgeroepen was bij het Ministerie van Onderwijs en Vorming en dat administratieve zaken lang duren in Iran (CGVS, p. 16). Hierbij dient er echter op gewezen te worden dat deze oproeping, waar u op inging, reeds een maand na het vertrek van P. plaatsvond. U ging er langs omdat u zich garant had gesteld voor P. bij haar tewerkstelling. Er werd u hier enkel gevraagd wanneer zij terugkwam en verteld dat zij haar werk diende te hervatten (CGVS, p. 14-15). Dit wordt bevestigd door het door u neergelegde document betreffende deze garantstelling waaruit blijkt dat indien uw dochter in gebreke blijft betreffende haar werk, u zich garant stelt om de financiële kosten hiervan te dragen, iets wat u ook zelf aangaf (CGVS, p. 15). Er is in het document verder geen sprake van andere sancties. U verwees eveneens naar een andere garantstelling waarbij u ook verantwoordelijk werd gesteld voor haar gedrag (CGVS, p. 16), maar u legde hiervan geen enkel begin van bewijs neer. Dat u louter een financiële compensatie zou moeten betalen indien uw dochter haar verplichtingen jegens het Ministerie van Onderwijs en Vorming niet zou nakomen, is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is dan ook weinig aannemelijk dat ten gevolge van dit gesprek met het Ministerie van Onderwijs en Vorming, de Ettelaat u meer dan een jaar later aanhield om u er van te beschuldigen dat u meewerkte met uw dochter (CGVS, p. 16). Voorts stelde u dat u tien dagen na uw aanhouding door een oude kennis van u, genaamd O.V., die op het Ministerie van Onderwijs en Vorming werkt, gecontacteerd werd met de boodschap dat uw dossier zou worden overgemaakt aan de militaire rechtbank en dat u zo snel mogelijk het land diende te verlaten (CGVS, p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat u aanvankelijk verklaarde dat wanneer u gebeld werd door O.V., uw echtgenote niet thuis was, maar naar de dokter was en hierdoor twee nachten niet thuis was. U wachtte op haar om thuis te vertrekken (CGVS, p. 11). Even later stelde u echter dat uw echtgenote thuis was wanneer O.V. u belde en dat zij naar de dokter was wanneer u tien dagen eerder werd aangehouden (CGVS, p. 18). Dat u betreffende de kern van uw asielrelaas dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet dan ook verder afbreuk aan uw beweerde arrestatie door de Ettelaat in Iran.

Het is voorts merkwaardig dat u noch na uw aanhouding noch na het telefoontje van O.V. bij uw dochter en of haar echtgenoot informeerde welke problemen zij kende in Iran. U stelde gewoon dat u raadde dat zij in de problemen was gekomen doordat zij geen interesse had in de islam (CGVS, p. 20-21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u diende te vluchten voor uw leven en Iran diende te verlaten zonder dat u wist waarom, verklaarde u dan plots wel dat P. u gebeld had wanneer zij in België was en u haar vroeg om informatie, maar dat zij u deze niet wou geven (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dan plots weer dat zij niets zei en u niets vroeg en u hier pas te weten kwam wat de redenen voor haar vertrek uit Iran waren (CGVS, p. 21). Uw verklaringen hierover missen dan ook elke coherentie. Dat u na afloop van het persoonlijk onderhoud toevoegde dat u nooit had geïnformeerd bij P. wanneer u nog in Iran verbleef, wijzigt hier dan ook niets aan (zie e-mail advocaat opmerkingen

notities persoonlijk onderhoud van 14 september 2021). Dat u voor uw vertrek uit Iran geen enkele poging ondernam om informatie te bekomen over de redenen van het vertrek van uw dochter P., hoewel u hierdoor zelf problemen kende en het hier dus om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Deze desinteresse blijkt des te meer uit het feit dat u evenmin op de hoogte was welke activiteiten P. in Iran had in verband met het christendom noch dat u met zekerheid kon zeggen of zij momenteel bekeerd was tot een ander geloof (CGVS, p. 4, 22). Dat u sinds uw komst naar België hierover weinig spreekt met P. omdat u niet naar zo'n persoonlijke zaken wou vragen (CGVS, p. 22), houdt rekening houdend met uw bewering dat u door haar problemen kende in Iran geen steek.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van de bekering van uw dochter P. tot het christendom. Dit blijkt te meer uit het feit dat u en uw echtgenote zonder problemen op een legale wijze en met jullie eigen paspoort Iran konden verlaten (CGVS, p. 9).

Wat betreft het feit dat u hier in België regelmatig de basiliek van Scherpenheuvel bezoekt, waar ook uw kinderen gaan, omdat de sfeer daar rustgevend is, en uw bewering dat u en uw echtgenote een beetje interesse hebben in het christendom en u zich in de toekomst misschien zal bekeren tot het christendom (CGVS, p. 23, 26), dient opgemerkt te worden dat dit weinig oprecht overkomt. Immers, u verklaarde tegelijkertijd dat u noch uw echtgenote zich heeft geïnformeerd over het christendom omdat dit iets is dat voortvloeit uit het hart en het goede gevoel voor u voldoende is (CGVS, p. 23, 26). Een bekering tot een andere godsdienst is echter een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van een persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan. Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw interesse verder ondermijnd door uw gebrek aan informatie over welke activiteiten uw in België verblijvende kinderen voor hun nieuwe geloof hebben. U stelt enkel te weten dat P., N. en K. bekeerd zijn tot het katholicisme, maar niets meer omdat u zich niet bemoeit met hun persoonlijke zaken. U was evenmin op de hoogte van de reden van hun bekering, maar stelde enkel dat ze van jongs af geïnteresseerd waren in het christendom omdat hun vader niet geloofde in het christendom (CGVS, p. 23, 24). Wat betreft P. weet u zelf niet of zij bekeerd is, maar stelde u opnieuw dat u zich niet bemoeit met waar zij geloven (CGVS, p. 23). Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ontluikende interesse in het christendom.

Betreffende de opmerking die uw advocaat na het persoonlijk aanhaalde dat u geen praktiserend moslim bent en dit ook tot problemen kan leiden (CGVS, p. 26), dient evenwel opgemerkt te worden dat u enkel tijdens uw loopbaan bij het leger hieromtrent problemen kende. U werd hiervoor op het matje geroepen en u werd in de gaten gehouden tot uw pensioen (CGVS, p. 8). Dit is echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat u desondanks wel nog promotie maakte in het leger en u reeds met pensioen bent sinds 1380 (2001/2002) (CGVS, p. 8).

Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit noch dat u werkte bij het Iraanse leger of het bedrijf Inpex worden hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat uw familieleden hier in België bekeerd zijn tot het christendom, maar u maakte niet aannemelijk dat u persoonlijk omwille van deze bekeringen een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De garantiestelling werd reeds hierboven besproken. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw medische problemen, die werden gestaafd door een medisch attest, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake

subsidaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit noch uw medische problemen staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster stelt dat zij wegens medische redenen geen gevolg kon geven aan de uitnodiging voor een persoonlijk onderhoud. Aan de hand van een korte vragenlijst stelde verzoekster dat zij dezelfde problemen ondervindt als haar echtgenoot, ten gevolge van de bekering van hun dochter P.

Verzoekster benadrukt dat ze vaak niet op de hoogte was van de problemen, voor zover haar man dat wel was. De familie van verzoekster wilde haar sparen omwille van haar gezondheidsproblemen. Verzoekster heeft ernstige reuma, ervaart veel stress en is depressief.

Verzoeksters vrees voor een terugkeer naar Iran steunt op dezelfde motieven als die van haar echtgenoot. Verzoekster herneemt dan ook integraal het verzoekschrift van haar man (RvV 271 267):

“Verzoeker voert een schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 48/2 t.e.m. 48/5 en artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hem onterecht wordt verweten dat hij niet op de hoogte was van de problemen van zijn kinderen. Hij stelt dat het in zijn familie niet de gewoonte was om persoonlijke zaken te bespreken. Verder stelt verzoeker dat hij teleurgesteld is dat de problemen van zijn dochter hem dwongen om Iran te verlaten.

Het is niet merkwaardig dat hij zich niet informeerde over de problemen van zijn dochter. Verzoeker wilde niet op de hoogte zijn van de illegale activiteiten van zijn dochter, want hij zou hierdoor mogelijks ook in de problemen komen en had misschien niet meer de kans gehad om te vluchten. Verzoeker had liever in Iran gebleven, maar werd gedwongen om te vertrekken vanwege de problemen van zijn dochter. Verzoeker stelt hierbij dat zijn dochter P. niet veel informatie verschaftte, omdat ze hem niet ongerust wilde maken. Verzoeker wilde zich ook niet moeien met persoonlijke zaken.

Het gegeven dat verzoeker op legale wijze met zijn paspoort Iran kon verlaten doet geen afbreuk aan de problemen die hij ervoer. Uit landeninformatie blijkt immers dat niet iedereen die wordt geviseerd door de overheid een reisverbod krijgt opgelegd (COI Focus Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten, 30 maart 2020):

“Pag. 9: Bij de aanvraag voor een paspoort wordt een uitvoerige controle gedaan van de betrokkene. Er wordt bijvoorbeeld nagegaan of deze openstaande zaken bij de rechtbank heeft. Hiervoor maakt men gebruik van een speciale database. Ook in de luchthaven maakt men gebruik van deze database voor een laatste controle. Een rapport van de DIS van februari 2018 geeft aan dat een reisverbod niet automatisch wordt opgelegd na een vonnis in een rechtszaak. Een reisverbod is afhankelijk van de concrete rechtszaak. Er kan een reisverbod opgelegd worden in rechtszaken in verband met de nationale veiligheid of in rechtszaken die politiek getint zijn. In ernstige strafzaken, waarbij een vonnis bij verstek wordt uitgesproken, wordt wel automatisch een reisverbod opgelegd. Volgens hetzelfde rapport van de DIS is het “quasi” onmogelijk om het land op legale wijze te verlaten indien een reisverbod is uitgevaardigd.”

Dat verzoeker het land op legale wijze kon verlaten betekent dus geenszins dat hij niet door de Iraanse overheid zou vervolgd worden omwille van zijn godsdienstige overtuiging indien hij zou terugkeren.

Open Doors publiceert jaarlijks een World Watch List waarbij uit een lange reeks de 50 landen worden opgesteld waar christenen het meest extreem worden vervolgd, Iran prijkt daarbij op de negende plaats, zie Open Doors, World Watch List 2022, Iran, Situation of religious freedom for Christians, pag. 3:

“Converts to Christianity Converts from Islam to Christianity constitute the largest category in the country. They bear the brunt of persecution carried out by the government and to a lesser extent by their (extended) families and society. Baptism is seen as a public declaration of one's denunciation of Islam and is therefore forbidden. Children born to converts from Islam to Christianity are automatically registered as Muslims, since their parents cannot change their religious affiliation. (Bekeerlingen tot het christendom Bekeerlingen van de islam tot het christendom vormen de grootste categorie in het land. Zij worden het zwaarst vervolgd door de overheid en in mindere mate door hun (uitgebreide) familie en de samenleving. De doop wordt gezien als een openbare verklaring van het afzweren van de islam en is daarom verboden. Kinderen van bekeerlingen van de islam tot het christendom worden automatisch als moslims geregistreerd, aangezien hun ouders hun geloofsovertuiging niet kunnen veranderen.)”

“Private life It is risky for Christians, especially converts, to express their faith publicly (such as in blogs or on social media) since the internet is monitored and this can be used as evidence prior to an arrest. Sharing Christian messages (especially in Persian) can be interpreted as an act of proselytization. Accessing online Christian materials and contacting foreign Christians are risky activities. Possessing Christian materials in Persian, especially in significant quantities, suggests they are for distribution to Muslim background Iranians. Meeting involving converts from an Islamic background are monitored and frequently raided. (Privé-leven Het is riskant voor christenen, vooral bekeerlingen, om hun geloof in het openbaar te uiten (zoals in blogs of op sociale media), aangezien het internet wordt gemonitord en dit kan worden gebruikt als bewijs voor een arrestatie. Het delen van christelijke boodschappen (vooral in het Perzisch) kan worden geïnterpreteerd als een daad van bekering. Toegang tot online christelijk materiaal en contact opnemen met buitenlandse christenen zijn riskante activiteiten. Het bezit van christelijk materiaal in het Perzisch, vooral in grote hoeveelheden, suggereert dat het bestemd is voor verspreiding onder Iraniërs met een moslimachtergrond. Bijeenkomsten met bekeerlingen met een islamitische achtergrond worden in de gaten gehouden en er worden vaak invallen gedaan.)”

Het feit dat verzoeker zich in België bevindt maakt niet dat zijn activiteiten of die van zijn dochter P. E. G. niet zouden bekend kunnen geraken bij de Iraanse overheid, zie zelfde publicatie pag. 7:

“Community life Christians are monitored, especially if they are suspected of running a house church or engaging in evangelism. These Christians will be frequently summoned for interrogation designed to intimidate. Informers in Western countries report back to Iranian intelligence on activities of Iranian Christians abroad. (Gemeenschapsleven Christenen worden in de gaten gehouden, vooral als zij ervan verdacht worden een huiskerk te leiden of aan evangelisatie te doen. Deze christenen worden vaak opgeroepen voor ondervraging met het oog op intimidatie. Informanten in Westerse landen brengen verslag uit aan de Iraanse inlichtingendienst over activiteiten van Iraanse christenen in het buitenland.)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest HvJ (GK) Bondsrepubliek Duitsland v. Y en Z, 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11 geoordeeld dat iemand zijn godsdienst vrij moet kunnen beleven zowel in besloten kring of in het openbaar:

“§ 63. Dit onderscheid is niet verenigbaar met de ruime uitlegging die de richtlijn in artikel 10, lid 1, sub b, ervan aan het begrip „godsdienst” geeft door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn. De handelingen die een „ernstige schending” in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn kunnen vormen, omvatten zwaarwichtige handelingen die niet enkel de vrijheid van de verzoeker aantasten om zijn overtuiging in besloten kring te beleven, maar ook om deze in het openbaar te belijden.”

De argumentering dat verzoeker zijn interesse voor het christendom voor zichzelf moet houden kan niet worden gevolgd daar het recht op vrijheid van geloofsbelevens bestaat.

Voorts stelt artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet dat vervolging op grond van godsdienst ook kan blijken uit een toegeschreven kenmerk.

Er moet verder worden gewezen op verzoekers hoge leeftijd en daarbij horende kwetsbaarheid. Zijn niet altijd even coherente verklaringen moeten in die context worden gezien. Verzoeker gaf ook aan dat zijn kortetermijngeheugen niet meer goed is.

Vervolgens is het niet redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij op zijn leeftijd moet bewijzen dat hij een intensieve en diepgaande bijbelstudie onderging, terwijl dit verzoeker helemaal niet hoeft. Verzoeker en zijn vrouw vinden rust in de basiliek van Scherpenheuvel en hebben interesse in het christendom.

Verzoeker gaf ook steeds aan dat hij een niet-praktiserend moslim is en dat hij hierdoor in de gaten werd gehouden en hierover werd aangesproken.

Evenmin kan er worden voorgehouden dat zijn verklaringen onoprecht zou zijn of ongeloofwaardig omdat hij niets zou weten over de activiteiten van zijn kinderen die bekeerd zijn, omdat hij niet weet wat zijn dochter gedreven heeft om zich te bekeren tot het christendom terwijl hij aangegeven heeft dat zijn kinderen sedert hun jeugd geïnteresseerd waren in het christendom, omdat hij niet de vragen stelt die volgens verweerder redelijkerwijze wel zouden moeten zijn gesteld, omdat hij om al die redenen blijf zou geven van desinteresse enz. quod non zoals verzoeker eerder heeft aangegeven

De bestreden beslissing hield geen rekening met de ouderdom, de moeilijkheid voor hem om zaken te onthouden en het laten afweten van zijn kortetermijngeheugen. Het onderhoud bij het CGVS op 30 augustus 2021 heeft geduurd van 9.13 tot 15.22u, met aftrek van een uur pauze ruim vijf uur dus wat meer is dan de normaal toegestane duurtijd van vier uur voor een interview.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft en bij terugkeer naar Iran zal worden blootgesteld aan een levensbedreigend risico. Hij vraagt dan ook om hem in hoofddorde de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming te verlenen. Desgevallend moet de beslissing worden vernietigd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

"2. Attest van verblijf opvangcentrum 19 januari 2022"

"4. COI Focus Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten, 30 maart 2022

5. World Watch List 2022, Situation of religious freedom for Christians, Iran."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom het verzoek al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster kon vanwege haar gezondheidsproblemen niet effectief deelnemen aan het persoonlijk onderhoud georganiseerd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoekster werd een vragenlijst opgestuurd en stelt dat ze eenzelfde problemen ervoer als haar echtgenoot, die wel aan het persoonlijk onderhoud deelnam. Verzoekster baseert zich dan ook op de verklaringen van haar man. De bestreden beslissing in hoofde van de echtgenoot van verzoekster werd integraal hernomen bij de beoordeling van verzoekster haar problematiek. Verzoekster uit in het verzoekschrift geen bezwaar tegen de gevolgde methodiek van de commissaris-generaal. Gelet op het gegeven dat verzoekster zelf geen enkele bijkomende problematiek aanhaalt, haar verzoek volledig steunt op dat van haar echtgenoot en diens verklaringen, en ze tevens eenzelfde motivering als die van haar echtgenoot in verzoekschrift aanvoert, herneemt de Raad wat verzoekster betreft de beslissing inzake haar echtgenoot (RvV 29 juni 2022, nr. 274 746):

"Verzoeker stelt dat er niet voldoende rekening werd gehouden met diens gevorderde leeftijd en de daarbij horende geheugenproblematiek. Het verzoekschrift vraagt in wezen een nieuwe beoordeling van verzoekers bijzondere procedurele noden, alsook dat deze in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas.

De motivering in de bestreden beslissing over de bijzondere procedurele noden is echter correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal, van mening dat het feit dat verzoeker een bepaalde leeftijd heeft,

geen impact heeft gehad op verzoekers mogelijkheden om deel te nemen aan de procedure en om verklaringen af te leggen in die context. De Raad merkt verder op dat verzoeker geen enkel document ter staving neerlegt van zijn beweerde geheugenproblematiek, waardoor deze blote bewering niet in rekening kan worden gebracht. Verzoeker wijst verder op het feit dat het persoonlijk onderhoud bijzonder lang duurde. De Raad merkt hierbij op dat er een pauze werd ingelast en verzoeker geenszins gewag maakte van een onvermogen om mee te werken aan het onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11, 26). Er is tevens geen wettelijke bepaling die een maximale duurtijd van een persoonlijk onderhoud voorschrijft.

Verder slaagt verzoeker er niet in om de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij niet op de hoogte was van de problemen die zijn kinderen hadden in Iran. Verzoeker verklaart dat het niet de gewoonte was om over persoonlijke zaken te praten, zijn dochter P. hem niets hierover vertelde en dat het juist beter was dat hij niet op de hoogte was van de illegale activiteiten van zijn dochter. Deze uitlegging vanwege verzoeker kan echter niet volstaan. De Raad treedt de bestreden beslissing bij waar deze betoogt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich niet in het minste zou informeren over de problematiek die zijn dochter zou ervaren, temeer daar deze problemen zelf het vertrek van verzoeker veroorzaakten. Dat verzoeker stelt dat er in zijn familie niet over persoonlijke zaken wordt gepraat, kan in de context van de vervolging die verzoeker ervoer niet worden aanvaard als geldige reden dat hij zich niet zou informeren omtrent de vervolgingsfeiten waarvoor hij Iran moest verlaten. Enige schroom die verzoeker jegens zijn dochter zou ervaren kan evenmin worden aanvaard als vergoelijking daar de zwaarwichtigheid van de problemen die verzoeker ervoer hem ertoe zouden nopen om hier meer informatie over te verschaffen. Het passieve stilzwijgen van zijn dochter ontslaat verzoeker ook niet van zijn plicht om meer informatie in te winnen omtrent de redenen voor zijn vervolging. De Raad ziet ook niet in hoe verzoeker meer risico had gelopen indien hij op de hoogte had geweest van de problematiek van zijn dochter en kan evenmin inzien hoe dit verzoekers vertrek uit Iran had verhinderd, temeer daar verzoeker geen verdere uitleg op dit punt verschaft. Voorts wijst de Raad op de bestreden beslissing die pertinent motiveerde dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de problematiek van zijn dochter en zelfs in België amper vragen aan haar stelde hieromtrent (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 22).

Verzoeker kan evenwel worden gevolgd waar deze stelt dat het gegeven dat hij het land legaal kon verlaten met een paspoort niet noodzakelijk betekent dat hij niet werd vervolgd door de Iraanse autoriteiten. De Raad merkt in dit verband echter op dat het verzoekers legale vertrek uit Iran wel indicatief is van het ontbreken van ernstige problemen met de Iraanse autoriteiten, doch niet sluitend. Uit de neergelegde landeninformatie blijkt dat er wel degelijk reisverboden worden toegepast aan de grens (Landeninformatie, stuk 7 en 7B, nummer 1). De Raad merkt hierbij op dat de landeninformatie het volgende stelt: 'Bij de aanvraag van een paspoort wordt een uitvoerige controle gedaan van de betrokkene. Er wordt bijvoorbeeld nagegaan of deze openstaande zaken bij de rechtbank heeft'. Uit deze bewoording blijkt dat de controle aan de luchthaven niet beperkt is tot reisverboden uitgevaardigd na een effectief vonnis. Indien verzoeker werkelijk werd gezocht door de autoriteiten is het denkbaar dat dit naar boven kwam tijdens deze uitvoerige controle.

Wat verzoekers' bekering betreft benadrukt de Raad dat het van belang is dat verzoekers hun verklaringen over de gestelde godsdienstige bekering naar behoren staven. De verklaringen die zij over hun godsdienstige overtuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap afleggen, vormen daarbij slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en de omstandigheden van een verzoek om internationale bescherming (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Van verzoekers wordt evenwel verwacht dat zij alle elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk indienen (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De aspecten van de verklaringen die niet met bewijsmateriaal zijn gestaafd, kunnen slechts in aanmerking worden genomen indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Tot die voorwaarden behoort het feit dat verzoekers' verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en niet in strijd zijn met de voor hun verzoek relevante en beschikbare algemene en specifieke informatie, alsook dat is komen vast te staan dat verzoekers in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De bestreden beslissing stelde in dit verband terecht dat noch verzoeker noch zijn echtgenote zich informeerden over het christendom en louter verwezen naar een mogelijke, toekomstige bekering. Een werkelijke intentie om zich te bekeren tot het christendom kan hier niet worden ontwaard. Verzoekers' betoog dat er geen diepgaande studie van het christendom is vereist kan niet worden gevolgd door de Raad. Verzoeker en zijn echtgenote ontbreken immers elke kennis wat betreft het christendom en komen niet verder dan te zeggen dat ze geïnteresseerd zijn in het christendom (Notities persoonlijk

onderhoud, stuk 5, p. 23, 25, 26). Verzoeker weet zelfs niet of zelfs niet of één van zijn dochters thans bekeerd is (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 23). Dit totale gebrek aan kennis getuigt allerminst van een intentie om zich te bekeren.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij en is van oordeel dat, gezien uit de motivering in de bestreden beslissingen en het voorgaande blijkt dat verzoekers kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden over hun beweerde bekeringen, hun religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers hun relazen inzake hun bekeringen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben. Deze strekken er enkel toe om op deze basis een vorm van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 7 en 7B, nr. 1) blijkt voorts genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoeker, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, toont dit wat hun betreft niet aan of maken dit niet aannemelijk. Een loutere verwijzing naar de activiteiten van de dochter van verzoeker en de stelling dat deze mogelijks bekend zouden zijn bij de Iraanse autoriteiten doet geen afbreuk aan het voorgaande, daar verzoeker geenszins kan worden geloofd wat betreft zijn vervolging in Iran vanwege de problematiek van zijn dochter. Evenmin toont verzoeker enigszins in concreto aan dat de activiteiten van zijn dochter bekend zouden geraken.

Betreffende de door verzoeker geciteerde informatie inzake de algemene situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran, herhaalt de Raad dat verzoeker en zijn echtgenote niet hebben aangetoond dat hun christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoeker en zijn echtgenote maken aldus niet aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn, niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme, en zich bij een terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Evenmin maken ze in concreto aannemelijk dat ze bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als christen zullen gepercipieerd worden. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran is in casu aldus niet dienstig, nu verzoeker en zijn echtgenote in gebreke blijven hun persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden. Verzoeker kan in dit verband ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn fundamentele rechten worden gefnuikt bij terugkeer naar Iran, daar er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers intentie tot bekering.

In zoverre verzoeker stelt dat hij een niet praktiserend moslim is en daardoor in de problemen kwam, stelde de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker aangehaalde problemen geenszins de noodzakelijke, zwaarwichtige drempel van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of de ernstige schade bedoeld in de zin van subsidiaire bescherming bereiken."

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Ze toont niet aan dat ze in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP